

Dosarul nr. 2rac – 413/18

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Central (jud.: A. Brăgaru)
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud.: I. Muruianu, I. Țurcan, N. Budăi)

ÎNCHEIERE

17 octombrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecători

Tatiana Vieru
Galina Stratulat
Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de Societatea Comercială „Elinatcons” Societate cu Răspundere Limitată, reprezentată de avocatul Victor Panțîru,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea Comercială „Elinatcons” Societate cu Răspundere Limitată împotriva Direcției Educație, Tineret și Sport, sectorul Botanica, intervenient accesoriu Agenția Achiziții Publice, cu privire la încasarea datoriei, prejudiciului în partea neacoperită prin dobânda de întârziere și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 31 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul formulat de Societatea Comercială „Elinatcons” Societate cu Răspundere Limitată și s-a menținut hotărârea din 7 martie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central,

c o n s t a t ă :

La 11 august 2017, S.C. „Elinatcons” S.R.L. a depus cerere de chemare în judecată împotriva Direcției Educație, Tineret și Sport, sectorul Botanica, intervenient accesoriu Agenția Achiziții Publice, cu privire la încasarea datoriei, prejudiciului în partea neacoperită prin dobânda de întârziere și compensarea cheltuielilor de judecată.

Circumstanțele de fapt, prezentate de societatea reclamantă, pot fi rezumate după cum urmează.

La 1 noiembrie 2016, Direcția Educație, Tineret și Sport, sect. Botanica, în calitate de beneficiar, și S.C. „Elinatcons” S.R.L., în calitate de antreprenor, au semnat contractele de antrepriză nr. 85 și nr. 87. Ambele imobile se află în subordinea beneficiarului. În baza acestor acte juridice, antreprenorul s-a obligat să execute lucrările de reparație a acoperișului din cadrul Liceului cu profil sportiv „Gloria”, situat în mun. Chișinău, str. Teilor nr. 7 și Grădiniței nr. 104, amplasate în mun. Chișinău, str. Muncești 402, în conformitate cu prevederile proiectului tehnic

(caietul de sarcini), cu detaliile de execuție, precum și a normativelor, standardelor și prescripțiilor tehnice în vigoare.

Conform articolului 4.1 din contractele de antrepriză nr. 85 și nr. 87, costul lucrărilor prestate a fost evaluat de părți la suma de 425 867,92 lei, inclusiv TVA, cu durata execuției lucrărilor conform articolului 3.1, în perioada de 1,5 luni, termen care a început a curge din momentul semnării de către părți a contractelor și primirii ordinului de începere a execuției. Totodată, în virtutea articolul 3.4, antreprenorul s-a obligat să execute în termen obiectele asumate, iar articolul 4.2 a specificat că beneficiarul și-a asumat obligația de achitare a valorii contractelor pentru executarea efectuată până la data 31 decembrie 2016.

Drept urmare, antreprenorul a efectuat lucrările conform contractelor stipulate, până la data de 15 decembrie 2016, notificând beneficiarul despre acest fapt conform articolului 3 din contractele de antrepriză. În plus, societatea reclamantă a solicitat convocarea comisiei de recepționare a lucrărilor efectuate, după caz, achitarea valorii lucrărilor efectuate în acord cu articolul 4 din contractele de antrepriză nr. 85 și nr. 87. Totuși, la recepționarea lucrărilor obiectelor reparate, s-au prezentat reprezentanții antreprenorului, reprezentanții instituției de învățământ directorii Grădiniței nr. 104 și Liceului cu profil sportiv „Gloria”, precum și reprezentanții Direcției Educație, Tineret și Sport sec. Botanica.

S.C. „Elinatcons” S.R.L. a subliniat că reprezentanții beneficiarului au recepționat lucrările efectuate parțial, dat fiind faptul că doar directorii instituțiilor de învățământ au semnat procesul-verbal de recepție a lucrărilor efectuate, iar reprezentanții pârâtului au amânat semnarea procesului-verbal de recepție a lucrărilor, în lipsa unor motive întemeiate. Or aceștia au participat la deschiderea obiectelor menționate mai sus și au efectuat zilnic verificarea procesului de lucru, fără a expune obiecții.

Astfel, pentru a soluționa pe cale amiabilă litigiul, la 1 februarie 2017, a fost înaintată cererea prealabilă în adresa pârâtului. Societatea reclamantă a solicitat semnarea proceselor-verbale de recepție finală a lucrărilor executate, conform contractelor de antrepriză nr. 85 și nr. 87 din 1 noiembrie 2016, efectuate la Grădinița nr. 104 în mărime de 189 974, 09 lei și Liceul cu profil sportiv „Gloria” în cuantum total de 235 893,83 lei, iar în total 425 867,92 lei.

Prin răspunsul din 21 februarie 2017, Direcția Educație, Tineret și Sport sec. Botanica a recunoscut încheierea contactelor de antrepriză nr. 85 și nr. 87, însă nu a oferit un răspuns concludent cu privire la recepționarea lucrărilor efectuate de antreprenor, la aceste două instituții și respectiv achitarea valorii lucrărilor executate. De altfel, pârâtul a făcut trimitere la prevederile Legii nr. 131 privind achizițiile publice, potrivit căreia, dacă contractul de antrepriză nu a fost înregistrat la subdiviziunile Trezoreriei de Stat a Ministerului Finanțelor, acesta nu va avea putere juridică.

Societatea reclamantă a susținut că, spre deosebire de pârât, și-a executat în mod conștiincios obligațiile contractuale

În argumentarea celor invocate, reclamantul a considerat că Direcția Educație, Tineret și Sport sec. Botanica nu a respectat prevederile articolului 70 alin. (10) din Legea nr. 131 din 3 iulie 2015 și nu a înregistrat contractele respective la Agenția

Achiziții Publice. În opinia reclamantului, obligația descrisă îi revenea în mod direct pârâtului. Așadar, interesele societății au fost prejudiciate în sumă de 425 867,92 lei.

În concluzie, societatea reclamantă a sugerat că pârâtul trebuie să achite suplimentar o dobânda de întârziere în sumă de 46 833,81 lei.

S.C. „Elinatcons” S.R.L. a solicitat încasarea din contul pârâtului a sumei de 425 857, 92 lei și a prejudiciului în partea neacoperită prin dobânda de întârziere în cuantum de 46 833, 81 lei. La fel, s-a cerut compensarea cheltuielilor de asistență juridică în valoare de 10 000 lei și taxei de stat achitate la depunerea acțiunii în mărime de 12 776,03 (f. d. 8).

În cadrul judecării cauzei, pârâtul Direcția Educație, Tineret și Sport, sectorul Botanica a depus referință în întâmpinarea cererii de chemare în judecată, prin care a cerut respingerea acțiunii ca neîntemeiată (f. d. 59 – 62). Agenția Achiziții Publice a solicitat examinarea cauzei în lipsa sa (f. d. 102).

Prin hotărârea din 7 martie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Central, acțiunea formulată de S.C. „Elinatcons” S.R.L. a fost respinsă (f. d. 120, 124 – 128).

Împotriva acestui act judecătoresc, S.C. „Elinatcons” S.R.L. a declarat apel în termenul legal (f. d. 157). În apărare, Direcția Educație, Tineret și Sport, sectorul Botanica a formulat o referință, solicitând respingerea cererii acestuia (f. d. 160 - 161).

Curtea de Apel Chișinău, prin decizia din 31 mai 2018 , a respins apelul formulat de S.C. „Elinatcons” S.R.L. și a menținut hotărârea din 7 martie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Central (f. d. 168 – 177).

Referitor la procesul de luare a acestei soluții, instanța de apel a constatat situația de fapt prezentată de reclamant în cererea de chemare în judecată și stabilită de prima instanță.

În drept, instanța de apel a considerat relevante articolele 226, 514, 572 alin. (2), 946 alin. (1) din Codul civil și articolul 70 alin. (10) și (11) din Legea nr. 131 din 3 iulie 2015 cu privire la achizițiile publice.

Reieșind din raționamentele evocate, Colegiul de control judiciar a stabilit că, atât contractul de antrepriză nr. 85, cât și contractul de antrepriză nr. 87 din 1 noiembrie 2016, nu au fost înregistrate la Agenția Achiziții Publice și Trezoreria de Stat subordonată Ministerului Finanțelor, după cum prevede legea. Or, punctul 9.10 din contractele menționate stipulează expres că lucrările vor începe după 5 zile de la semnarea și înregistrarea contractului în modul corespunzător și primirea ordinului de executare. Mai mult, pct. 14.5 specifică că aceste contracte se consideră încheiate la data semnării și intră în vigoare după înregistrarea lui de către Agenția Achiziții Publice și de către Trezoreria de Stat subordonată Ministerului Finanțelor, fiind valabile până la 31 decembrie 2016.

În continuare, instanța de apel a respins argumentele apelantului cu privire la faptul că intimatul era obligat să înștiințeze agentul economic despre neînregistrarea contractelor de antrepriză, în vederea stopării lucrărilor de reparație a acoperișului. Or, în viziunea instanței, există o neconcordanță între data încheierii contractului de antrepriză nr. 87 din 1 noiembrie 2016 (f. d. 18-25) și data procesului-verbal de deschidere a lucrărilor de reparație capitală a acoperișului Liceului cu profil sportiv „Gloria” din 21 octombrie 2016 (f.d.28), ceea ce denotă încheierea contractului

ulterior deschiderii lucrărilor de reparație. De fapt, apelantul cunoștea cert despre faptul că actele juridice din speță urmau a fi înregistrate, prin prisma Legii privind achizițiile publice. La fel, Colegiul judiciar a subliniat că intimatul nu a acționat cu rea – credință și nu s-a eschivat de la înscrierea contractelor, întrucât, din răspunsul Agenției Achiziții Publice nr. 29/259-2711 din 15 noiembrie 2016, se constată că Direcției Educație Tineret și Sport sect. Botanica i-au fost remise fără înregistrare documentele prezentate cu privire la achiziționarea lucrărilor de reparație a acoperișului la Grădinița nr. 104, precum și la Liceul cu profil sportiv „Gloria”. Așadar, se atestă că intimatul a întreprins acțiunile de rigoare, prevăzute de art. 70 alin. (10) al Legii nr. 131 din 3 iulie 2015 (f. d. 73).

Față de invocarea articolul 215 alin. (2) din Codul civil, instanța de apel a observat că apelantul a fost în drept să ceară înscrierea contractelor de antrepriză, în situația în care a pretins că intimatul a creat impedimente pentru aceste acțiuni.

Într-un final, instanța de judecată a precizat că imposibilitatea executării contractelor de antrepriză nr. 85 și nr. 87 a fost cauzată de niște împrejurări, pentru care nu răspunde nemijlocit debitorul, de vreme ce este o autoritate publică, care necesită de autorizația semnată a Ministerului finanțelor sau de o persoană autorizată din Ministerul Finanțelor. În acest sens, apelantul trebuia să cunoască despre limitările stipulate expres în actele sus – citate (f. d. 176 – 177).

La 14 august 2018, S.C. „Elinatcons” S.R.L., reprezentată de avocatul Victor Panțîru, a declarat recurs împotriva deciziei din 31 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea acesteia și a hotărârii din 7 martie 2018 a primei instanței, cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

În motivarea ilegalității deciziei contestate, recurentul a considerat neîntemeiat argumentele instanțelor judecătorești referitor la faptul că ambele contracte de antrepriză nu au putere legală, deoarece nu au fost înregistrate. Or această sarcină îi revenea intimatului. În plus, contractele respective, procesele – verbale de recepție intermediară, procesul – verbal de recepție finală și factura fiscală nu au fost anulate. De altfel, instanțele judecătorești au interpretat eronat principiul obligativității prevăzut la articolul 668 din Codul civil.

Mai mult, societatea recurentă a subliniat că instanțele judecătorești nu au aplicat articolul 67 alin. (4) din Legea nr. 131 din 3 iulie 2015. Potrivit acestei norme juridice, autoritatea contractantă are obligația de a comunica în scris tuturor participanților la procedura de achiziție publică, în cel mult 3 zile de la data anulării procedurii, atât încetarea obligațiilor pe care aceștia și le-au creat prin depunerea de oferte, cât și motivul anulării. La fel, S.C. „Elinatcons” S.R.L. a notat că partea care s-a eschivat neîntemeiat de la înregistrarea actului juridic este obligată să repare celeilalte părți prejudiciul cauzat prin întârzierea înregistrării acestui act. Conjunctura enunțată se regăsește în articolul 215 alin. (2) din Codul civil.

În concluzie, recurentul a sugerat că instanțele judecătorești nu și-au motivat hotărârile judecătorești, încălcând prevederile articolelor 239, 240 alin. (1) și 241 alin. (5) din Codul de procedură civilă.

La 11 septembrie 2018, în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție a comunicat cererea de recurs Direcției Educație, Tineret și Sport, sectorul Botanica și Agenției Achiziții Publice, informând

că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu este prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia (f. d. 201).

Intimatul nu a depus referință, prin care să-și exprime poziția cu privire la recursul declarat.

Examinând admisibilitatea recursului, fără prezența participanților la proces, în acord cu procedura specificată la articolul 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că cererea de recurs formulată de S.C. „Elinatcons” S.R.L. este inadmisibilă, pentru motivele ce se succed.

În conformitate cu articolul 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Instanța de judecată subliniază că un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil prevăzute la articolul 6 parag. (1) din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (a se vedea *Lebedinski vs Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, parag. 32, *Sultan vs Republica Moldova*, 5 iunie 2018, parag. 24).

În aceste condiții, procedura de admisibilitate a cererii de recurs va fi efectuată și analizată prin prisma articolului sus - citat, care cuprinde, în mod particular, dreptul de acces la justiție și dreptul de a fi auzit.

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere. În acest sens, criteriile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, *Marc Brauer vs Germania*, 1 septembrie 2016, parag. 34; *Miessen vs Belgia*, 16 octombrie 2016, parag. 64; *Samardžić vs Croația*, 20 iulie 2017, parag. 28; *Zubac vs Croația (Marea Cameră)*, 5 aprilie 2018, parag. 82).

La început, judecătorul raportor a făcut un raport verbal în fața completului de judecată instituit în corespundere cu articolul 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă. Așadar, în conformitate cu articolul 433 lit. a¹), b), c) și d) din Codul de procedură civilă, instanța de judecată a verificat dacă actul judecătoresc poate fi atacat cu recurs, dacă cererea dedusă judecății este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

Prin urmare, obiectul prezentei cereri se referă la decizia din 31 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, care intră în categoria de acte specificate în articolul 429 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Mandatul seria MA, nr. 1109229 din 8 august 2018 dovedește faptul că avocatul Victor Panțiru a fost împuternicit în mod legal să atace hotărârea judecătorească și să reprezinte interesele S.C. „Elinatcons” S.R.L., care este subiectul abilitat cu dreptul de a declara prezentul recurs (f. d. 3) în acord cu dispozițiile

articolului 430 din Codul de procedură civilă. În același timp, materialele cauzei confirmă că cererea nu a fost examinată anterior.

În conformitate cu articolul 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul respectiv este de decădere și nu poate fi restabilit. Această limită temporală este esențială pentru a asigura buna administrare a justiției și, în special, principiul securității juridice (a se vedea Marc Brauer, *ibidem*, parag. 35; *Tence vs Slovenia*, 31 mai 2016, parag. 31).

La 2 iulie 2018, Curtea de Apel Chișinău a expediat participanților la proces copia deciziei integrale din 31 mai 2018 (f. d. 180).

În cazul de față, jurisprudența constantă a Ct.E.D.O notează că dreptul la recurs trebuie să se exercite din momentul în care părțile interesate pot cunoaște efectiv hotărârile judecătorești care le impun o obligație sau care ar putea aduce atingere drepturilor sau intereselor lor legitime (a se vedea *Miragall Escolano și alții vs Spania*, 25 ianuarie 2000, parag. 37; *Diaz Ochoa vs Spania*, 22 iunie 2006, parag. 48; *S.C. Raisa M. Shipping S.R.L. vs România*, 8 ianuarie 2013, parag. 29 – 30). Mai mult, dreptul prezentat mai sus se valorifică de partea interesată într-un termen rezonabil de la pronunțarea actului judecătoresc, coroborat prin acțiuni diligente în apărarea intereselor sale (a se vedea *Teuschler vs Germania (dec.)*, 4 octombrie 2001, *Sukhorubchenko vs Rusia*, 10 februarie 2005, parag 41-43, *Muscat vs Malta*, 17 iulie 2012, parag. 44).

În baza înscrisurilor anexate la materialele cauzei, completul de judecată conchide că decizia contestată a fost expediată la 2 iulie 2018 (f. d. 180), iar recursul a fost înregistrat la 14 august 2018 (f. d. 184). Totodată, dovadă primirii adecvate a actului contestat nu există la materialele cauzei. Astfel, luând în considerare cele menționate, se constată că cererea dedusă judecătii a fost declarată în termenul prevăzut mai sus.

În continuare, completul de judecată a audiat raportul verbal al judecătorului raportor, cu privire la esența și temeiurile recursului, inclusiv dacă argumentele recurentului referitoare la ilegalitatea deciziei atacate întrunesc criteriile formale din articolul 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Articolul 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă dictează regula principală, potrivit căreia, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

La acest capitol, alin. (2) și (3) din articolul 432 din Codul de procedură civilă prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat. Iar, alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Mai mult, modul de prezentare și formulare a chestiunilor de drept a fost explicat în punctele 22 – 27 din Hotărârea explicativă nr. 5 din 11 noiembrie 2013 a

Plenului Curții Supreme de Justiție (a se vedea similar *Trevisanato vs Italia*; 16 decembrie 2016, parag. 22 – 23, 36).

În mod corespunzător, instanța de recurs notează că reglementările referitoare la rigorile impuse de articolul 432 alin. (1) - (4) din Codul de procedură civilă sunt redactate suficient de clar și îndeplinesc criteriul de previzibilitate. Mai mult, scopul acestui articol este, atât de a proteja interesul recurentului de a obține, după caz, casarea sau modificarea deciziei atacate, cât și de a păstra rolul Curții Supreme de Justiție de a se ocupa numai de probleme de o importanță semnificativă specificat în articolul 1 alin. (2) din Legea nr. 789-XIII din 26 martie 1996 (a se vedea *Zubac*, *ibidem*, parag. 83, 105 - 106).

În consecință, limitările impuse de articolul 432 alin. (2) – (4) din Codul de procedură civilă urmăresc un scop legitim, respectând în același timp cerințele securității juridice și buneii administrări a justiției (a se vedea *Benjamin Nersesyan vs Armenia*, 19 ianuarie 2010, parag. 22; *Marc Brauer*, *ibidem*, parag. 35; *Miessen*, *ibidem*, parag. 67; *Sturm vs Luxemburg*, 27 iunie 2017, parag. 36; *Zubac*, *ibidem*, parag. 98). Persoanele vizate trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea *Ronald Vermeulen vs Belgia*, 17 iulie 2018, parag. 44).

Astfel, instanța de judecată conchide că judecarea recursului, exercitat conform rigorilor impuse de articolul 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai pentru problemele de drept material și procedural. Curtea Supremă de Justiție verifică doar legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt. În acest caz, instanța de recurs nu cercetează cum a fost reflectată realitatea obiectivă a faptelor determinate de instanțele ierarhic inferioare, cu excepția situației în care constatările pot fi considerate arbitrare sau vădit nerezonabile.

În speță, completul de judecată nu a identificat niciun indiciu care, la prima vedere, ar putea ridica probleme de drept prin prisma articolului 432 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Instanța de judecată observă că recurentul S.C. „Elinatcons” S.R.L. a criticat decizia din 31 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău în baza articolului 432 alin. (2) lit. a) și c), alin. (4) din Codul de procedură civilă. Totuși, în virtutea principiului *jura novit curia*, instanța de recurs are competența de a decide asupra caracterului juridic al argumentelor inserate în cererea de recurs, prin examinarea lor, în lumina temeiurilor articolului 432 alin. (2), (3), (4) din Codul de procedură civilă.

Din analiza minuțioasă a conținutului cererii de recurs în raport cu procedura în ansamblu, reiese în mod cert că societatea recurentă a reluat observațiile formulate în faza procesual anterioară și asupra cărora instanța de apel s-a pronunțat în mod detaliat, în special, în privința obligațiilor contractuale ale ambelor părți contractante.

Instanța de judecată notează că, pentru a motiva respingerea apelului avansat de S.C. „Elinatcons” S.R.L., Curtea de Apel Chișinău s-a călăuzit de articolele 226, 514, 572 alin. (2), 602 alin. (1) și (2), 946 alin. (1) din Codul civil și articolul 70 alin. (10) și (11) din Legea nr. 131 din 3 iulie 2015 cu privire la achizițiile publice. De asemenea, instanța de apel a dat o apreciere juridică înscrisurilor din dosar. Deopotrivă cu cele stabilite, instanța de recurs subliniază că recurentul nu a demonstrat că instanțele judecătorești au interpretat eronat punctele 9.10 și 14.5 din contractele de antrepriză nr. 85 și 87 din 1 noiembrie 2018, dar și au aplicat greșit

legile menționate mai sus. Mai mult, acesta nu a reușit să convingă că a fost împiedicat să solicite înregistrarea acestor contracte în conformitate cu articolul 215 alin. (1) din Codul civil. O atare pretenție nu a fost formulată în cauza de față.

Cu referire la calitatea motivării deciziei atacate, completul de judecată învederează că întinderea obligației de a motiva hotărârea poate varia în dependență de circumstanțele specifice, natura și complexitatea cauzei (a se vedea Ruiz Torija vs Spania, 9 decembrie 1994, parag. 29). Prin urmare, în lumina împrejurărilor din speță, instanța de recurs reține că instanța de apel și-a motivat amply decizia și a răspuns la toate argumentele esențiale ale cauzei (a se vedea deciziile de inadmisibilitate în cauzele Victor Harovschi vs Moldova, 18 noiembrie 2008; Fundația pentru Copii Speranța vs Moldova, 17 octombrie 2017 sau Calancea și alții vs. Moldova, 6 februarie 2018, parag. 20, 34 – 35).

În orice caz, completul Colegiului de control judiciar consideră că recurentul, asistat de avocat, a formulat prezenta cerere după ce a beneficiat de o procedură contradictorie pe fond. De altfel, acesta a avut posibilitatea de a-și prezenta elementele de probă și de a-și apăra în mod liber cauza, fiind audiat de o primă instanță și de o instanță de apel, care au fost competente de a examina toate chestiunile de fapt și de drept relevante litigiului (a se vedea A. Menarini Diagnostics S.R.L. vs Italia, 27 septembrie 2011, parag. 59; Akaki Tchaghiashvili, 2 septembrie 2014, parag. 34, Samardžić, ibidem, parag. 31, Gohe și alții vs Franța, 3 iulie 2018, parag. 41 - 43).

Un raționament subsidiar rezidă în faptul că recurentul a fost reprezentat în fața instanței de recurs de către avocatul Victor Panțîru (f. d. 3, 190), care a fost în măsură să cunoască cerințele articolului 432 alin. (2) – (4) din Codul de procedură civilă, iar, după caz, să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea, *mutatis mutandis*, Henrioud vs Franța, 5 noiembrie 2015, parag. 61, Trevisanato, ibidem, parag. 45, Sturm, citată mai sus, parag. 40).

Pe baza celor prezentate, completul de judecată constată că observațiile înaintate de S.C. „Elinatcons” S.R.L. nu dezvăluie nicio aparență a încălcării normelor de drept material sau procedural, dar nici a încălcării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Prin urmare, raționamentele inserate în recurs nu pot fi calificate ca esențiale și nu ar putea obliga instanța de recurs să primească cererea acestuia spre examinarea în fond și, eventual, să caseze hotărârea judecătorească contestată. În mod corespunzător, punctele de vedere al recurentului nu sunt compatibile cu cerințele prevăzute la articolul 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă, iar, în consecință, recursul dedus judecății nu corespunde condiției de a fi efectiv (a se vedea, inter alia, Petrovic vs Luxemburg, 17 februarie 2011, parag. 31 – 33, Sturm, ibidem, parag. 32).

Considerațiile de mai sus sunt suficiente pentru a permite instanței de judecată de a reține existența temeiului prevăzut la articolul 433 lit. a) din Codul de procedură civilă. În atare condiții, conjunctura respectivă confirmă că marja de apreciere a instanței de recurs nu a fost disproporționată cu obiectivele securității raporturilor juridice și buneii administrări a justiției, după caz, s-a accentuat rolul instanței supreme de a interpreta uniform legea și de a soluționa litigiile apărute în cadrul aplicării legilor, în raport cu obiecțiile formulate în recurs. Deci, în opinia instanței,

normele de drept nu au format un obstacol care să afecteze esența dreptului recurentului de acces la un tribunal.

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi auzit de o instanță”, garantat de articolul 6 parag. 1 din C.E.D.O., instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză și de trăsăturile speciale ale procedurii în ordine de recurs (a se vedea, inter alia, Latourniere vs Franța, 10 decembrie 2002, parag. 2; Hansen vs Norvegia, 2 octombrie 2014, parag. 71 – 74). În concepția instanței europene, articolul 6 parag. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind lipsit de șanse de succes (a se vedea, *mutatis mutandis*, Kukkonen vs Finlanda (nr. 2), 13 ianuarie 2009, parag. 24; Papaioannou vs Grecia, 2 iunie 2016, parag. 45; Baydar vs Olanda, 24 aprilie 2018, parag. 46; Guelfucci vs Franța, 3 iulie 2018, parag. 42 - 44). Aceste raționamente se transpun direct în cazul de față, de vreme ce esența și temeiurile din recursul dedus judecății, inclusiv și argumentele din el, nu sunt în stare să afecteze legalitatea deciziei atacate sau a procedurii în ansamblu.

Având în vedere circumstanțele care preced, completul de judecată decide în mod unanim că recursul declarat de S.C. „Elinatcons” S.R.L. nu ridică probleme de drept și nu poate fi acceptat spre examinare în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu articolul 270, articolul 433 lit. a) și articolul 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Societatea Comercială „Elinatcons” Societate cu Răspundere Limitată, reprezentată de avocatul Victor Panțîru.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

Judecătorul

Tatiana Vieru

Judecători

Galina Stratulat

Nicolae Craiu